

Arrest

nr. 216 563 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. PEKER *loco* advocaat A. ACER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam in 2009, verklaart er zich op 6 november 2018 vluchteling.

1.2. Op 17 januari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op 18 januari 2019 aan verzoekster werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.A., heeft de Marokkaanse nationaliteit, bent moslim en bent van Berberse origine. U bent geboren in het dorp Taforalt in de provincie Berkane. U woonde het grootste deel van uw leven in de stad Berkane in de gelijknamige provincie. U ging niet naar school en bent analfabeet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Uw ouders zijn overleden. U heeft twee zussen die nog in Marokko wonen: L. en H.. Uw andere broers en zussen wonen buiten Marokko, onder andere in België en Nederland, en reizen heen en weer tussen Marokko en Europa.

U diende op 10 september 2009 in Marokko een visumaanvraag kort verblijf in voor een familiebezoek in België. Deze aanvraag werd geweigerd. Een tijd later, u weet niet precies hoeveel later, kreeg u een visum voor Nederland en reisde u legaal met uw zus H. naar Europa. U verblijft sinds acht of negen jaar in België bij uw broer B.Ab. die de Nederlandse nationaliteit heeft. U keerde sindsdien niet meer terug naar Marokko.

U diende tussen 14 oktober 2016 en 13 juli 2018 vier aanvragen tot verblijf in op grond van artikel 47/1 (gezinshereniging in functie van uw broer B.Ab.). Deze aanvragen werden geweigerd. Op 6 november 2018 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en naar het gesloten centrum gebracht om u van het grondgebied te verwijderen. De repatriëring werd voorzien op 6 december 2018, maar moest worden geannuleerd omdat u op 27 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U verklaart dat u Marokko diende te verlaten omdat u deelnam aan drie manifestaties voor mensenrechten en daarom gezocht wordt door de politie. U haalt verder aan dat u geen familie meer heeft in Marokko en dat u er geen werk vond.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw paspoort en uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughouding of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wijst het CGVS er op dat u pas op 27 november 2018, negen dagen voor de geplande repatriëring, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaart nochtans dat u Marokko al acht of negen jaar geleden verliet onder andere uit vrees voor de Marokkaanse autoriteiten omdat u deelnam aan manifestaties voor de mensenrechten en dat u al acht of negen jaar in België verblijft (CGVS p.5). U diende in de acht à negen jaar dat u in België verblijft wel vier aanvragen voor gezinshereniging in, wat er op wijst dat u op de hoogte bent van de verblijfsprocedures in België en dat u werd bijgestaan door een advocaat die u kon informeren over de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen (bijlage 13 septies dd.6 november 2018). Het feit dat u in deze context nooit om internationale bescherming heeft gevraagd tot negen dagen voor de geplande repatriëring doet afbreuk aan uw verklaarde vrees voor de Marokkaanse autoriteiten. Bovendien verklaarde u aan een medewerker van het bureau Sefor van de DVZ dat u in België bent omdat België mooi is en dat u niet kunt terugkeren naar Marokko omdat u er geen familie meer heeft (Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling dd. 6 november 2018). Hier moet opnieuw worden opgemerkt dat het feit dat u met geen woord rept over uw vrees voor de politie in Marokko, sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw vrees voor de Marokkaanse autoriteiten.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw vrees voor de Marokkaanse autoriteiten omwille van uw deelname aan drie betogingen in Berkane niet geloofwaardig.

U verklaart dat u deelnam aan drie betogingen voor meer mensenrechten maar uw kennis over deze betogingen is erg beperkt. Zo weet u niet wie deze manifestaties organiseerde of welke organisaties hierbij betrokken waren (CGVS p.3). Evenmin weet u wanneer deze plaatsvonden, u kunt enkel zeggen

dat dat was in het jaar van uw vertrek, maar welk jaar dat was kunt u niet zeggen (CGVS pp.4-5). De betogingen werden georganiseerd om te ijveren voor mensenrechten, maar behalve dat je voor ziekenhuizen moet betalen en dat mensen geen werk vinden, kunt u geen verdere duiding geven bij het doel van de manifestaties (CGVS p.3). U verklaart verder dat er vele betogers werden gearresteerd en in de gevangenis terecht kwamen (CGVS pp.3-4). U kunt echter geen mensen noemen die gearresteerd werden en kunt ook geen verdere informatie over de arrestaties geven (CGVS p.3). U weet enkel vaag te antwoorden dat als mensen voor hun rechten opkomen, ze in de gevangenis terecht komen (CGVS p.4). Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van personen die in de gevangenis zaten, antwoordt u van niet en verwijst u naar filmpjes op youtube (CGVS p.5). Aangezien u verklaart dat u bij de laatste manifestatie waaraan u deelnam door de politie zou zijn achternagezeten en zij u ook thuis zouden hebben gezocht, is het weinig geloofwaardig dat u helemaal niets kunt vertellen over de arrestaties en de gevangenisstraffen van deelnemers aan deze manifestaties (CGVS 3-5).

Verder maakt u niet aannemelijk dat u door de Marokkaanse politie gezocht wordt. U verklaart dat u bij de derde manifestatie werd achternagezeten door de politie maar hen kon afschudden door een autovrije straat in te lopen (CGVS p.4). U zou niet naar huis zijn teruggekeerd en vervolgens drie dagen later Marokko hebben verlaten (CGVS p. 4). Van een buurvrouw hoorde u vervolgens dat er politieagenten voor uw deur stonden (CGVS p.4). Gevraagd wanneer de politie aan uw deur stond, kunt u hier geen duidelijk antwoord op geven. Eerst verklaart u dat ze kwam "op het laatste moment dat u Marokko heeft verlaten" (CGVS p.4). Gevraagd om duidelijker te zijn verklaart u dat u nadat de politie u achternazat niet meer naar huis bent teruggekeerd (CGVS p.4). Wanneer nogmaals wordt gevraagd wanneer de politie precies aan uw deur is komen kloppen, verklaart u dat het "in die dagen was" en dat u "drie dagen erna bent vertrokken" (CGVS p.5). Er kan van u verwacht worden dat u duidelijker kunt vertellen over het bezoek van de politie aangezien u gewaarschuwd werd door uw buurvrouw en zij u toch wel in detail moet vertellen wat er gebeurd is (CGVS p.5). Bovendien heeft u geen weet van andere pogingen van de politie om te zoeken of te contacteren (CGVS p.5) en dat terwijl u nog familie heeft die in Marokko woont (CGVS p.6).

Tot slot moet worden gewezen op het feit dat u Marokko op legale wijze, met een visum voor Nederland, verliet (CGVS p.5) en dus blijkbaar niet geseind stond bij de autoriteiten. Het is dan ook weinig waarschijnlijk is dat u bij een terugkeer naar Marokko, 9 jaar nadat u aan enkele manifestaties zou hebben deelgenomen, de autoriteiten zou moeten vrezen, zeker gezien uw verklaring dat u niet op de hoogte bent van latere pogingen van de politie om u te vinden (CGVS p.5).

Wat betreft uw verklaring dat u niet terug naar Marokko kunt omdat u geen familie meer heeft in Marokko, dient te worden opgemerkt dat dit niet oploopt tot een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, namelijk foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog zussen heeft in Marokko en dat uw andere broers en zussen heen en weer reizen tussen Marokko en hun tweede land van verblijf (CGVS p.6).

Omwille van bovenstaande redenen kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

De u door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten (paspoort en identiteitskaart) bevestigen uw identiteit en herkomst. Deze worden niet in twijfel getrokken door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan dat zij door de Marokkaanse politie wordt gezocht omwille van haar deelname aan drie manifestaties voor mensenrechten, alsook dat zij niet naar Marokko kan terugkeren omdat zij er geen familie meer heeft. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij reeds gedurende acht à negen jaar in België verbleef alvorens zij onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende, temeer daar zij ten aanzien van het bureau Sefor van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij in België is omdat België mooi is en omdat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij er geen familie meer heeft; (ii) haar kennis over de manifestaties waaraan zij zou hebben deelgenomen gebrekkig is; (iii) zij niet aannemelijk maakt dat zij door de Marokkaanse politie wordt gezocht; (iv) zij op legale wijze met een visum voor Nederland haar land van herkomst kon verlaten; (v) het niet aannemelijk is dat zij ingeval van terugkeer naar Marokko, negen jaar nadat zij aan enkele manifestaties zou hebben deelgenomen, nog steeds door de Marokkaanse autoriteiten zou worden gezocht, temeer daar zij niet op de hoogte is van latere pogingen van de Marokkaanse politie om haar te vinden; (vi) zij nog zussen heeft in Marokko en andere broers en zussen heen en weer reizen tussen Marokko en hun tweede land van verblijf, zodat zij niet kan voorhouden dat zij in Marokko geen familie meer heeft; en (vii) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) enkel haar identiteit en herkomst bevestigen, die niet worden betwist.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo stelt verzoekster in haar verzoekschrift onder meer als volgt:

“Verzoekster heeft verklaard dat zij na haar laatste manifestatie in Marokko werd achternagezeten door de politie en dat deze zelfs aan haar deur heeft gestaan. Tegenpartij meent dat het ‘gebrek aan details’ in het relaas van verzoekster belet aan te nemen dat zij een gegronde vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten zou hebben. (bestreden beslissing blz. 2)

Door op deze manier in te gaan op de verklaringen wordt het voor verzoekster quasi onmogelijk om een geloofwaardige verklaring af te leggen. Dit alles bewijst wederom dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan. Het feit dat er door tegenpartij beweerd wordt dat het allemaal om een ingestudeerd verhaal gaat, toont wederom aan dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de reden van de vrees voor vervolging verder te onderzoeken, maar dat deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard.

Tegenpartij banaliseert de problemen die verzoekster zal ondervinden in Marokko en stelt dat er bijgevolg geen sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vrees."

Verzoekster meent dat het enkele feit dat zij niet voldoende 'details' kon verschaffen over de manifestaties waaraan zij stelt te hebben deelgenomen, de commissaris-generaal ertoe noopten haar internationale bescherming te weigeren. Vooreerst verliest zij hiermee uit het oog dat de bestreden beslissing ook meerdere andere, pertinente motieven bevat die maken dat verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd. Er dient nochtans rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Zo dient vastgesteld (zie ook *infra*) dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat (i) zij reeds acht à negen jaar in België verbleef alvorens zij onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende, temeer daar zij ten aanzien van het bureau Sefor van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij in België is omdat België mooi is en omdat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij er geen familie meer heeft; (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij door de Marokkaanse politie wordt gezocht; (iii) zij op legale wijze met een visum voor Nederland haar land van herkomst kon verlaten; (iv) het niet aannemelijk is dat zij ingeval van terugkeer naar Marokko, negen jaar nadat zij aan enkele manifestaties zou hebben deelgenomen, nog steeds door de Marokkaanse autoriteiten zou worden gezocht, temeer daar zij niet op de hoogte is van latere pogingen van de Marokkaanse politie om haar te vinden; (v) zij nog zussen heeft in Marokko en andere broers en zussen heen en weer reizen tussen Marokko en hun tweede land van verblijf, zodat zij niet kan voorhouden dat zij in Marokko geen familie meer heeft; en (vi) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) enkel haar identiteit en herkomst bevestigen, die niet worden betwist.

Voorts kan van verzoekster, die heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van haar beweerde deelname aan manifestaties voor mensenrechten in Marokko meer dan acht jaar geleden, redelijkerwijze worden verwacht dat zij een gegronde kennis heeft over deze manifestaties en over de acties die de Marokkaanse politie ten aanzien van haar zou hebben ondernomen, *quod non*. Geenszins betreffen dit 'details' of elementen die het voor haar *quasi* onmogelijk zouden maken om geloofwaardige verklaringen af te leggen. Er kan niet worden ingezien dat verzoekster, indien de door haar voorgehouden feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, moeilijkheden zou hebben om er heden geloofwaardige verklaringen over af te leggen. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat het om een ingestudeerd verhaal zou gaan. Het enkele gegeven dat de commissaris-generaal – bovendien op basis van pertinente vaststellingen – stelt dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, betekent overigens niet dat de door haar voorgehouden problemen zouden worden gebanaliseerd; dit betekent enkel dat *in casu* aan de concrete, door verzoekster voorgehouden persoonlijke problemen geen geloof wordt gehecht.

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift wijst op "*onlusten in Marokko, waarbij massa-arrestaties worden uitgevoerd en arrestanten vaak geen toegang krijgen tot een advocaat en zelfs mishandeld worden door politie-autoriteiten*" en op de onderdrukking en vervolging van de Berberse/Riffijnse bevolking, dient vastgesteld dat zij nalaat enig stuk bij te brengen ter staving van haar beweringen, alsmede dat zij dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar een algemene situatie, zonder de door haar voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Verder dient vastgesteld dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekster kan dan ook allerminst worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt als volgt: "*Dat tegenpartij er alles aan doet om de geloofwaardigheid van verzoekster onderuit te halen, toont aan dat er een zekere vooringenomenheid van het CGVS was en men hierdoor met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoekster om vervolgens simpelweg te verklaren dat zij een leugenaars is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan haar verhaal.*" Het loutere feit dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, betekent op zich niet dat het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen zou zijn geweest bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of dat haar verklaringen met argwaan zouden zijn aangehoord. Noch verzoekster, noch haar raadsman maakten tijdens het persoonlijk onderhoud enige opmerking in die zin. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen zou zijn geweest bij de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming is dan ook slechts een blote *post factum*-bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt aangetoond.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoekster voor het overige in haar verzoekschrift niet verder komt dan het opwerpen van een aantal blote beweringen en verder op geen enkele wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing en de concrete elementen uit het administratief dossier in haar verweer betreft.

Zo stelt verzoekster onder meer als volgt in haar verzoekschrift:

"In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoekster dan ook omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten."

Verzoekster laat evenwel na *in concreto* te duiden omtrent welke elementen van haar vluchtrelaas zij volgens haar *"in het algemeen"* voldoende geloofwaardig was, op welke wijze dit de concrete motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen en/of welke *"algemeen gekende feiten"* volgens haar ruimschoots haar vluchtrelaas zouden bevestigen. Het komt niet aan de Raad toe hier in het kader van de beoordeling van onderhavig beroep naar te gissen. Verzoekster dient haar verweer zelf voldoende duidelijk en precies weer te geven en te betrekken op de concrete omstandigheden van haar geval; het opsommen van algemeenheden en het in vage bewoordingen verwijten aan de commissaris-generaal met bepaalde zaken geen rekening te hebben gehouden, kan allerminst volstaan om de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing, die ingaan op verzoeksters persoonlijke omstandigheden, die zijn gebaseerd op haar eigen verklaringen en die allerminst slechts *"een puristische interpretatie over minor details"* betreffen, te weerleggen.

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift stelt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden/contradicties verklaarbaar zijn en geen afbreuk doen aan *"de vele cruciale details van haar relaas, waarover zij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt"*, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden of contradicties in verzoeksters verklaringen als motivering worden aangehaald. Bovendien laat verzoekster opnieuw na *in concreto* te duiden over welke details van haar relaas zij volgens haar consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt als volgt: *"Ten overvloede wenst verzoekster nog op te merken dat zij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die haar voor zover mogelijk bezorgd zullen worden."*, dient erop gewezen dat verzoekster reeds ruim acht jaar in België verblijft, dat zij intussen dan ook ruimschoots de tijd had om stukken ter staving van haar verzoek om internationale bescherming te verzamelen en dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster gedurende acht à negen jaar talmde om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ten overvloede merkt de Raad dienaangaande op dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gesteld als volgt: *"U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."* Verzoekster kan dan ook allerminst op ernstige wijze voorhouden dat zij *"dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken [heeft] aangebracht om haar verklaringen in het kader van haar asielrelaas te ondersteunen."*

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad echter noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift weliswaar naar *“de huidige onlusten in Marokko, waarbij massa-arrestaties worden uitgevoerd en arrestanten vaak geen toegang krijgen tot een advocaat en zelfs mishandeld worden door politie-autoriteiten”* en op de onderdrukking en vervolging van de Berberse/Riffijnse bevolking, doch zij laat na hiervan enig stuk ter staving bij te brengen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER